

มีค่าแค่ไหน?

>>> เราต่างอยากมีค่าในสายตาคนอื่น แต่เราให้ค่าใครบ้างในสายตาเรา <<<

ไม่มากนักน้อยในช่วงเวลาที่เรอาศัยอยู่ในโลกกลมใบนี้ เราต่างก็อยากจะทำให้ใครต่อใครเห็นคุณค่า เห็นความสำคัญของเราบ้าง จนหลายครั้งหลายหนเรานำสิ่งเหล่านี้มากัดกร่อนเวลา มาทำร้ายทำลายความรู้สึกดี ๆ ของเราไป นำมาซึ่งความขุ่นมัวหมอง จ้องแต่จะทำทุกวิถีทางเพราะให้คนยกย่อง อยากมีชื่อเสียง อยากเป็นที่รู้จัก แต่เรากลับไม่เคยรู้จักตัวเองเลย เราต่างเกิดมามีบทบาท มีหน้าที่ มีภารกิจที่พระเจ้ามอบหมายให้เรามาสร้างสรรค์ โลกใบนี้ เมื่อจบสิ้นภารกิจก็จากไป พระเจ้าจะยกย่องเราแทนทุกคนหากเราทำได้ตามที่เราเป็น **เราคือ ตัวเอกในบทบาทที่ได้รับมา วันนี้เรารู้หรือยังว่าบทของเราคืออะไร รู้แล้วทำมันให้เต็มความสามารถหรือยัง** โดยมีต้องเอาตัวเองมาเป็นตัวตั้ง โดยมีต้องเอามาตรฐานของคนอื่นมาแบกรับไว้

ชายหนุ่มคนหนึ่งถามปราชญ์ว่า “บางคนยกย่องฉันว่าเป็นอัจฉริยะ ในขณะที่บางคนบอกว่าฉันเป็น คนโง่”

ปราชญ์ถามชายหนุ่มว่า “เขามีทัศนคติอย่างไร” แต่ชายหนุ่มกลับสับสน ปราชญ์ผู้นั้นจึงกล่าวว่า “ในสายตาของชาวนา ไม่ก็ใช้ก่อไฟได้ในมือของช่างไม้ ก็ทำเป็นเครื่องเรือนได้ และถ้าอยู่

ในมือของช่างแกะสลัก ก็ทำเป็นงานศิลปะได้

เป็นปกติวิถีที่บางคนจะถูกเรา และมีบ้างบางคนจะยกย่องเรา แต่สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ตัวเองให้มาก ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยากที่สุดในชีวิต เรามักจะใส่ใจคำพูดและความคิดเห็นของผู้อื่นเสมอ โดยเฉพาะในโลกออนไลน์ **จนไปด้อยค่า “ตัวตน” ที่มีพระเจ้าอยู่ภายใน** จึงมิเคยพบสวรรค์ในแผ่นดินนี้

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>